

บรรณานุกรม

กรณีการ์ โกวิทกุล. (2544). การเปรียบเทียบภณิต-คำพังเพยจีนกับสำนวน-ภณิตไทย.

วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาจีน, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กองทัพ เคลือบพานิชกุล. (2525). พจนานุกรมสุภณิตไทย. กรุงเทพฯ: อักษรวัฒนา.

กาญจนา อินทรสุนานนท์. (2541). อยู่อย่างไทยช่วยชาติไทย. ศิลปวัฒนธรรม, 2 (1), 86-87.

ขุนวิจิตรมาตรา. (2541). สำนวนไทย. กรุงเทพฯ: ส. เอเซียเพรส.

ใจสิริ ปราโมช. (2526). การเปลี่ยนแปลงถ้อยคำและความหมายของสำนวนไทย. กรุงเทพฯ:

โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จิราภรณ์ ภัทราภานุภัทร. (2528). ถ้อยคำที่ใช้เป็นสำนวนในภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญา

อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาและภาษาศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2543). ภาพสะท้อนจากสำนวนไทย. ภาษาและวรรณคดีไทย, 2, 29-37.

_____. (2544). ศึกษาภาษาคำศัพท์ในภาษาไทยที่สะท้อนวัฒนธรรม. ภาษาและวรรณคดีไทย, 18, 146-151.

ฉินหยงหลิน. (2526). สำนวนจีนและสำนวนไทย: การศึกษาเปรียบเทียบ. วิทยานิพนธ์

อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดิเรกชัย มหัทธนะสิน. (2529). ถ้อยคำสำนวนและแนวคิดเชิงภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: สุกัญญา.

นำโชค อารณ. (2538). สุภณิต-คำพังเพยและสำนวนไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ทิพย์วิสุทธิ.

ประพิน มโนมัยวิบูลย์. (2545). ไวยากรณ์จีนกลาง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรณี สวัสดิผล. (2544). วิเคราะห์สำนวนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยทักษิณ.

พริษา สุรขจร. (2544). สำนวนจีนและสำนวนไทยที่มีคำเกี่ยวกับสัตว์: การศึกษาเปรียบเทียบ.

วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาจีน, บัณฑิตวิทยาลัย,

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เพ็ญแข วัจนสุนทร. (2528). คำนิยมในสำนวนไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น.

- วรรณิดา ถึงแสง. (2545). การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนกับสำนวนไทยที่มีคำบอกอวัยวะ “ตา”.
 วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาจีน, บัณฑิตวิทยาลัย,
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรารัตน์ วัชรานนท์. (2544). การศึกษารูปภาษาที่ใช้เป็นสำนวนไทยในปัจจุบัน. วิทยานิพนธ์
 อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุมาลี ศรีปานเงิน. (2543). การศึกษาเปรียบเทียบสำนวนจีนที่มีคำว่า “xin” กับสำนวนไทยที่มี
 ความหมายตรงกัน. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาษาจีน,
 บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- .อุทุมพร มีเจริญ. (2542). การศึกษาความหมายเปรียบเทียบของคำศัพท์อวัยวะร่างกายในภาษาไทย.
 ภาษาและภาษาศาสตร์, 18 (1), 1-14.
- 崔希亮. (1997). 中国人文世界与汉语熟语. 北京: 北京语言文化大学出版社.
- 丰瑞. (1978). 八用成语辞典. 香港: 汇通出版社.
- 孔子. (战国年代不详). 孔子 春秋战国时期著作.
- 刘洁修 (1989). 汉语成语考释辞典. 北 京: 商务印书馆.
- 孟子. (战国年代不详). 周礼. 春秋战国时期著作.
- 潘维桂. (1987). 成语的运用. 北京: 中国物资出版社.
- 沈永远. (1986). 成语典故中的哲理. 江苏: 江苏人民出版社.
- 唐启运. (1981). 成 语、 谚 语、 歇 后 语 典 故. 广东: 广东人民出版社.
- 玉剑引. (1985). 中 国 成 语 大 辞 典. 上海: 上海 辞 书 出 版 社.
- 中国社会科学院语言研究所. (1985). 中国现代汉语大词典. 北京: 商务印书馆.
- 朱瑞玫. (1989). 成语与佛教. 北京: 北京经济学院出版社.